

РОЗДІЛ

1

НОК

Холодна вода забризкала пальці ніг. Наповнене по вінця цебро злегка хилитнулося на краєчку колодязя, але Нок упевнено підхопила гладеньку залізну ручку й опустила важку ношу донизу.

Щойно розвиднілося, і сонце досі плуталося в нижніх гілках шовковиці. Саме тієї шовковиці, на якій зазвичай сидів Їжак, збираючи ягоди на компот для матінки Мабус. Та й сама Нок безліч разів видиралася на зручні розгілення, щоби поласувати.

Уже незабаром вона буде далеко звідси й не зможе більше милуватися цим деревом. Їжак, певна річ, приходитиме до неї, може, навіть Травку приведе. Проте сама вона до заїзду матінки Мабус уже не повернеться. Наспіли нові для неї часи. Шістнадцять років — у цьому віці дівчаток купують у храмі Набари, богині любові. Саме для цього матінка Мабус її й плекала. Для храму Набари.

Шістнадцять Нок виповнилося дві подвійні повні тому. І жрець Дім-Хаар із храму духів Днагао урочисто набив нове татуювання на її плече. Маленьку червону квіточку із жовтим осердям. Шість таких

квіточок довгою вервечкою вилися передпліччям лівої руки. Це означає, що Нок — незаймана, ніхто досі не просив і ще не здобував її любові. Свою найпершу ніч кохання Нок подарує богині Набарі в повню Манієс на святі Золотих Дзвіночків. А це вже зовсім скоро.

А поки що... Поки нічого ракувати й милуватися присвітанковим промінням. Попереду ще багато роботи, день щойно зажеврив, і матінка Мабус не панькатиме за те, що вона надто довго вишуровувала головну залу заїзду. До роботи...

Цebro весело скрипнуло, коли Нок швидким жестом вихлюпнула воду на дерев'яну підлогу. Прозорі струмені помчали темними дошками, прихоплюючи бруд і сміття. Учора тут було гамірно й велелюдно. Утім, як і щовечора.

Широкими кам'яними сходами ганку піднявся Їжак — десятирічний кошлатий хлопчина, худий і смаглявий. У руках він ніс дві великі щітки з довгими дерев'яними держакками.

— Нехай духи будуть милостиві до тебе, Нок, — спокійно промовив він, — упораймося зі справами і гайнемо до моря. Страшенно кортить скупатися. Судячи з усього, день буде спекотний.

— Та схоже, що так. Сонце збіліло, навіть не здійнявшись над шовковицею. Матінка Мабус прокинулася? Чи ще спить? Не бачив?

— Вона поїхала. Сьогодні караван прибуває, а їй неодмінно хочеться обрати собі нову Нок.

Нок — це прізвисько для вродливих дівчаток, яких купують у сињобородих торгівців, прибулих із земель Самотніх королівств. Цих дівчаток виховують спеціально для храмів любові. У десять років їх оглядають жриці храму й дають дозвіл, аби нанести перше татування — квітку невинності. Щороку по квітці. Шість квіток до шістнадцяти років.

Коли ж у шістнадцять юнка Нок виявиться годящою, здоровою й гарненькою, її за грубі гроші куплять у храмі Набари. Це хороше майбутнє, набагато ліпше, аніж робота на плантаціях чи ото все життя чистити на ринках рибу.

Від думки про рибу Нок аж плечем смикнула. Відкинула за спину довгі чорні коси й ухопилася за щітку. Срібні та мідні дзвіночки на її тонких ножних браслетах тихенько теленькнули в такт крокам. Вологі дошки під босими ногами буркітливо зарипіли. Десь звіддалік над пляжем линули крики чайок, що, як завше, сварилися через рибу.

Їжак витирав столи й піднімав догори дерев'яні ослінчики. Їжака матінка Мабус теж купила в одному з караванів. Їй потрібен був помічник, і завжди ліпше виростити цього помічника самій. Так стверджувала матінка Мабус.

— Усього слід учити самій, щоби згодом не перейматися, коли доведеться відправити помічника по товар на ринок. Я оце точно знаю, що Їжачок наш не уп'ється хміляниці, та мені не доведеться вишукувати його попід столами на ринку, — любила примовляти матінка Мабус і водночас широко всміхатися.

Зайжджий двір мами Мабус мав назву «Корабель». Просто й легко. Щовечора сюди приходили щасливі капітани, рибалки, які мають не один човен і можуть дозволити собі склянку-другу рисової хміляниці або кілька кухлів ячмінного пива.

Уважалося, що дерев'яний корабель — маленька статуетка біля входу в зайжджий двір — на удачу. Тому кожен гість норовив доторкнутися до подовгуватого бушприта, провести рукою й кинути мідний грошик на борт кораблика. Монета для фарту. Кожен же бо знає, як необхідна удача морякові, що вирушає в дорогу.

А «Корабель» умів додати такого фарту — нехай оберігають його духи Днагао.

— Гаразд, матимемо час — скупаємося. І Травку із собою прихопимо. Сьогодні «Бриз» відходить, пам'ятаєш? Я подивилася б на це. Подейкують, ніби він вирушає до диких берегів Королівських островів по слонові бивні.

— Подейкують? Та він точно туди попрямує! — вигукнув, злегка всміхнувшись, Їжак. — Я особисто вчора приносив кухлі з пивом його

капітану й усе чув. Певно, грубі гроші зароблять. Кажуть, вони продають різні штучки зі слонових бивнів навіть у Меїсхуттур.

— І хто ж там їх купує? У Меїсхуттурі мешкають лише байми, а вони — наче свині, тільки й уміють хіба вбивати, — гмикнула Нок і рішуче зачовгала шіткою попід столами.

— Не нам про це судити. Хай би хто там що купував. Аби удача завжди була на боці торгівців і аби лицарі Ордену Всіх Обізнаних не дісталися нашої місцевості.

— Нехай духи оберігають нас від цього, — луною відгукнулася Нок.

Важко переступаючи кам'яними сходами, до зали увійшла повна темноока жінка з кораловим намистом на грудях. Обличчя її лисніло від поту, забране в товсту косу чорне волосся, переплетене бісером і срібними стрічками, сягало попереку.

— Що, лобуряки, язиками чешете? — добродушно поцікавилася вона.

Її низький і гучний голос, здавалося, заповнив залу цілком. Нок стрепенулася, склала човником долоні та схилила голову. Викуплені дівчата завжди схиляють голови перед їхніми покупцями.

— А гляньте-но, кого я привела. Тепер у нас нова Нок буде. Чуеш, Їжаче? Тобі доведеться вчити її вести господарство. Справи не повинні чекати, дівчатка і хлопчики. Робота завжди має робитися.

З-поза спини матінки Мабус визирнуло невисоке, худорляве створіння. Чорняве окате дівча років десяти, босоноге, у полотняній брудній робі. Щиколотки вкривала засохла багнюка, щоки — пил і сліди від сліз. Зап'ястки такі худі, що, здавалося, не витримають жодного браслета.

— Таки так, — одразу ж знову затараторила матінка Мабус, — худюща і страшна, і не питайте навіть, чому купила. Дивно, що її не відібрали лицарі Ордену. Мабуть, тупенькою їм здалася. Зазвичай вони обирають найстрашнішеньких. Мовляв, негоже людям величатися своєю вродою, буцімто пиха — це страшний гріх. А я вам так скажу, діти. І ти слухай, малявко, — Мабус легенько лягнула по голові щойно куплену дівчинку. — Я вам так скажу: ото дівчині